

Jedným zo sprievodných podujatí Zázračného orieška bola aj prezentácia projektu Pohádečko moje – rozprávočka moja. Ako ste vy priložili ruku k tomuto dielu?

Je to nádherný nápad. Oslovila ma dramaturgička a herečka, iniciátorka celého projektu pani Vierka Kučerová a ja som nadšene súhlasila. Naše deti a aj naša generácia, tu vždy mala Československú televíziu a Československý rozhlas. Nemali sme problém počúvať české rozprávky. Dokonca aj naše vnúčatá sú zvyknuté v televízii počúvať české rozprávky alebo český dabing. České deti sa už ale nestretávajú so slovenčinou dlhé roky. Niekoľko generácii českých mladých ľudí a detí už nemá kde počuť slovenčinu. Pre zblížovanie a zbratávanie našich národov je to nesmierne dôležité. Tento projekt je obohatením detskej dušičky a aj nádherným nápadom. Samozrejme, že som s ním súhlasila aj preto, že nesmierne obdivujem pána Josefa Somra, ktorý bol veľký priateľ s mojím otcom a ako my herci hovoríme, je to fantastický hráč. Bolo pre mňa čťou nahrávať po slovensky to, čo on nahral nádherné po česky. Vznikla knižka, ktorá obsahuje dve CD, z ktorých je jedno nahrané po česky pánom Somrom a jedno je po slovensky starou mamou Zuzou Kronerovou. Pán Somr je teda „český dedeček“ (úsmev). Nahrával to režisér Vladimír Rusko ml., ktorý pôsobí v Českom rozhlase v Prahe, takže som to bola nahrávať v Prahe. Som nadšená týmto projektom.

Prekvapili vás reakcie piešťanských detí na tento projekt?

Vôbec ma neprekvapili. Piešťanské deti poznám a je to to najlepšie detské publikum, aké som kedy zažila. Vidno, že sú to malí čitatelia a že sú nesmierne inteligentní a vnímaví aj vďaka tomu, že chodia do tejto nádhornej knižnice, kde dobre cítim. Určite sem rady chodia spolu so svojimi pani učiteľkami, alebo sami či s rodičmi. Cítim, že tento priestor žije, číta sa tu, decká sa vyvíjajú, vzdelávajú a kultivujú. Publikum je preto úžasné a aj maličké detičky vydržia počúvať dlhé príbehy nahrané v rozhlase. Boli aj veľmi aktívne a som nimi nadšená. Myslím si, že do značnej miery je to aj touto nádhernou knižnicou. Piešťanské deti majú šťastie, že majú knižnicu. A takúto krásnu (úsmev).

Nachádzame sa na festivale rozhlasových rozprávok. Ktorá rozprávka je vám osobne najbližšia?

Ako malá som sa hrávala s mojím ockom na rozprávku Sol' nad zlato, ktorá je veľmi dramatická. Ja som vždy stvárňovala Marušku, otec hral ostatné postavy – kráľa a dve zlé sestry. Vraj som sa vždy pri vete, keď som povedala „Otecko, ja ťa mám rada ako tú sol'“ srdcervúco rozplakala a rodičia ma nemohli utíšiť aj hodinu. Takže toto je moja životná rozprávka. Čo sa týka rozprávkových postavičiek, mnohé sú sympatické, napríklad Janko Hraško. Hrávam však väčšinou ježibaby, takže ježibaby by som mala mať rada. Všetky postavy sú ale nádherné. Nahrávala som už aj 68 postavičiek v jednej rozprávke. Milujem to, len tie rozprávočky musia byť aj inteligentné. Niekedy tie americké, v ktorých sa dopustím dabingu, nie sú až také dobré, ako tie naše slovenské a české. Ďalším generáciám detí by som dopriala, nech naši filmári a autori ďalej píšú a nakrúcajú pôvodné rozprávky. Pri tejto príležitosti ešte musím prejsť veľký obdiv Katke Kerekesovej, ktorá bola iniciatívna pri príbehu o nevidomom dievčatku, ktoré sa kamaráti s vidiacim dievčatkom - Mimi a Líza. V televíznom večerníčku Mimi a Líza som si zahrála jednu z postáv, tetu z pexesa. Je to fantastický nápad, ktorý rozvíja u detí citlivosť, súcitu, tvorivosť, prsto všetky dobré vlastnosti. Takže všetko toto sa deje na tomto krásnom festivale a v tejto krásnej knižnici.